ZORA

list učenika osnovne škole petra preradovića - zagreb

61

lipanj 2024.

DRUGA STRANA ŠKOLE - NAŠI LJUBIMCI - SLOBODNO VRIJEME

O ČEMU RAZMIŠLJAMO - ZORIN LITERARNI KUTAK - NAŠ DOJČ

O KNJIGAMA I ČITANJU - SPORTSKE STRANICE - NAŠ INGLIŠ

HELLO AWESOME KIDDOS

SADRŽAJ

WHAT'S HOT INSIDE?

DRUGA STRANA ŠKOLE 4

NAŠI LJUBIMCI 11

SLOBODNO VRIJEME 14

O ČEMU RAZMIŠLJAMO 20

O KNJIGAMA I ČITANJU 22

ZORIN LITERARNI KUTAK 24

SPORTSKE STRANICE 26

NAŠ INGLIŠ 40

NAŠ DOJČ 42

LOGIČKA ZAGONETKA 44

ZORA

List učenika OŠ Petra Preradovića

IMPRESUM

Glavne i odgovorne urednice

Lina Betlehem

Petra Zoričić

Novinari

Lina Betlehem, Marija Bulić, Vida Crnković, Nela Drenjančević, Mia Đukić, Helena Galić, Magdalena Ivanić, Laura Jukić, Alana Ključević, Iskra Mihić, Marta Obad, Stjepan Palček, Karla Spudić, Fran Strinić, Petra Zoričić, Katarina Žilavčić

Stručni savjetnik i vodtelj

Mladen Janković, prof.

Likovna savjetnica

Suzana Divljaković, prof.

Rad na naslovnici

Mia Đukić

Kontakt:

Oš Petra Preradovića,

Zapoljska 32, 10000 Zagreb

Tel: 01/2311-680

Email: preradovic@os-ppreradovica-zg.skole.hr

Web: www.os-ppreradovica-zg.skole.hr

UVODNIK

Dragi čitatelju,

listajući stare brojeve Zore, naišli smo na jedan uvodnik koji je za naš list prije više od deset godina napisala Pavica Bilić, tada mlada darovita novinarka. Tekst je tako topao, poticajan i pametan da smo svi ostali ugodno iznenađeni. Toliko da smo ga odlučili ponovo otisnuti. Zar se može nešto ljepše poručiti na kraju još jedne naporne nastavne godine?

Dragi učenici, čitatelji, prijatelji, kolege s drugog kraja klupe i svi oni koji ćete to tek postati.

Prva ljetna zora uvijek je najljepša, nije li? Slažete se sa mnom, to vam vjerujem. Naša tiskana ZORA na neki je način također pozdrav ljetu i kratak osvrt na proteklu školsku godinu. Svaka stranica Zore ima jedinstvenu priču i gori od želje da je podijeli baš s nekim poput vas. Nada se da ćete je prihvatiti s veseljem, ili barem s malom, malenom dozom zainteresiranosti. Zainteresiranost, znatiželja, to je ono što pokreće svijet. Te osobine ponekad nas znaju navesti na pogrešne odluke, a upravo te pogrešne odluke dovedu nas na prava mjesta. Ne kažem vam da trebate griješiti. Samo potičem vašu znatiželju, vašu maštu. Koliko ste zapravo maštoviti? Jeste li se ikada to zapitali? Bujna mašta. Dobra je to stvar. Slažete se sa mnom, zar ne? Glava u oblacima, noge na zemlji. Ili još bolje, na pješčanoj plaži. Eh, dolazi ljeto. Hladne rijeke postaju čarobne, dani beskrajno dugi, biljke neobično mirisne i život neobično lijep. Svatko tu ljepotu i lakoću iskorištava najbolje što zna. Ili barem tako misli. Ljetni vas zrak grli, dok vam onaj zimski dijeli pljuske. Zato zagrlite najjače što možete ovo ljeto koje smo tako dugo i strpljivo čekali. I ne zaboravite dočekati ljetnu zoru u kojoj je dobro biti živ. I sačuvajte pamet, barem zrno pameti. I ne zaboravite maštati. Molim vas.

Ulredništvo Zore

DALJINA NAS DIJELI, A HRVATSKA SPAJA

1. Profesorice Miklić, dugo već vodite projekt suradnje naše škole s iseljenicima diljem svijete, posebno s onima u Južnoj Americi i Australiji. Kako je sve započelo?

Priča o suradnji s našim iseljenicima i potomcima naših iseljenika počinje u veljači 2014. godine. Sve je započelo tako što sam bila na jednom predavanju o Punta Arenasu, gradu koji je smješten na krajnjem jugu Čilea. Kako sam tada sa šestašima obrađivala upravo Južnu Ameriku, došla sam na ideju da bi bilo zgodno povezati se s hrvatskom zajednicom u tom gradu i iz prve ruke saznati nešto o toj državi i našim iseljenicima.
Jedna grupa šestaša prihvatila je tada moj prijedlog i zaputili smo se zajedno u nepoznato. Započeli smo suradnju s njihovim vršnjacima u Punta Arenasu. Izrađivali smo prezentacije o svojoj domovini, a oni nama o svojoj. Bilo je tu različitih tema koje sam dogovarala s njihovom profesoricom. Jedna od tema obrađivala je naše slobodne aktivnosti i zahvaljujući njoj, djeca su shvatila da bez obzira na silnu udaljenost neke bitne razlike baš i nema. Imali smo i jedan susret putem skypa.

2. Nakon ove prve suradnje, veze su se širile iz države u državu. Kako ste ostvarivali kontakte. Jeste li imali kakvu pomoć?

Nakon Punta Arenasa imali smo priliku povezati se s mnogim hrvatskim zajednicama i hrvatskim školama diljem svijeta, pa smo tako tijekom svih ovih godina putem interneta posjetili Boliviju, Čile, Argentinu, Paragvaj, Peru, SAD, Australiju, Švicarsku, Belgiju, Luxembourg i Vojvodinu u Srbija. Kako se naša suradnja odvija putem interneta naravno da mi je bilo važno da do adresa za moguću suradnju dođem službenim putem. Do Punta Arenasa došla sam uz pomoć gospođe Lade Kanajet Šimić iz Hrvatske matice iseljenika. Imala sam pomoć i od Hrvatskog radija, to jest od emisije Glas Hrvatske. U jednom trenutku su mi oni s kojima sam surađivala počeli sami davati adrese voditelja zajednica u drugim državama i gradovima Južne Amerike. I tako se malo-pomalo naša suradnja širila, a naše virtualno putovanje postajalo je sve zanimljivije.

3. Koje su Vam najdraže i najuspjelije akcije?

Moram priznati da ih ima dosta. Naravno da mi je ipak najdraža ona prva. Zamislite, udaljenost između naše škole i škole Republica de Croacia u Punta Arenasu iznosi 14 000 kilometara, a sa svojom videočestitkom sudjelovali smo na obilježavanju dana njihove škole. Kad sam dobila video s tim našim zajedničkim nastupom, bila sam presretna. Nikad tako nešto nismo radili, a uspjeli smo. Bilo je tu još naših suradnji s različitim državama. U sjećanju mi je kako su pjesmu Hrvatska Drage Ivaniševića i našu himnu, po stih ili dva, recitirala djeca naših iseljenika iz cijeloga svijeta. Kad smo sve to spojili u jedan video, ispalo je predivno. Ipak, moglo se uočiti da djeca koja su u Europi i češće dolaze u Hrvatsku govore hrvatski s lakoćom, za razliku od one koja su jako daleko i koja nemaju velike mogućnosti komunicirati na hrvatskom jeziku.

4. Ove godine naša škola prepuna je licitarskih srca koja su stigla iz cijeloga svijeta. Možete li nam reći nešto o tome?

Ove školske godine radili smo na projektu s nazivom „Daljina nas dijeli, a licitar spaja“. Od početka školske godine u našu školu počela su stizati licitarska srca iz Argentine, Bolivije, Australije i Srbije. Kako su srca stizala elektroničkom poštom, trebalo je vremena da se srca pripreme za izložbu, okače na bor i stave na naš glavni pano. Sve su to bili crteži naših malih prijatelja. Svi su oni, crtajući srca, znali da crtaju za svoje vršnjake koji žive u zemlji njihovih predaka. Bilo je lijepo tijekom adventa vidjeti sva ta srca kako krase predvorje naše škole.

5. Licitarsko srce sigurno je simbol ljubavi?

Da. Licitarsko srce simbol je ljubavi. Ta naša suradnja ne bi tako dugo trajala da je nije vodilo srce i želja za međusobnim povezivanjem. To je bio razlog zašto sam ove godine predložila ovakav projekt. Kako ne možemo posjećivati jedni druge, ovako smo se svi zajedno našli uz pomoć licitara u našoj školi. Kad se sva srca zbroje (njihova i naša) dolazimo do brojke od 200 srca, dakle 200 učenika! Nije mali broj. Zar ne?

6. Projekt traje, u različitim oblicima već deset godina. Što on Vama osobno znači? Što Vas motivira da nastavite s radom?

Najljepše je kad vidiš da djeca u drugim zemljama, a i njihovi voditelji, žele sudjelovati u našim projektima, žele biti dio ove naše priče bez obzira na udaljenosti koje su u nekim slučajevima i do 20 000 km. U ovakvim suradnjama iznimno je važna komunikacija, dogovor. Moraš dobro opisati sve detalje projekta da te druga strana shvati. A kada nakon svega počnu stizati njihovi uradci i kada vidiš koliko su se djeca i njihovi voditelji trudili, to je onda ono što te motivira da ideš dalje.
Na kraju ovog našeg razgovora moram zahvaliti svim našim učenicima, sadašnjima i bivšima, koji su sa srcem radili na mnogim zajedničkim projektima. Hvala i svim mojim kolegicama i kolegama koji su svih ovih godina bili dio ove priče koja još uvijek traje...

TEHNOLOGIJA I UMJETNOST

Kako uz pomoć mobitela od otpadaka iz pernice stvoriti umjetničku fotografiju

Umjetnost i tehnologija pojmovi su koji u prošlosti nisu bili povezivi, no danas je umjetnost s tehnologijom blisko povezana u fotografiji. Fotografiranje, kao i slikanje, zahtijeva maštu, oštro oko, spretnu ruku, strpljenje i vježbu. Apstrakcija je pak jedan od slikarskih stilova. Apstraktna kompozicija usredotočuje se na boju, oblik i teksturu predmeta kako bi se izrazila apstraktna ideja i osjećaji. Na satu Likovne kulture s profesoricom smo obrađivali temu apstraktne umjetnosti i kako se ona prenosi u fotografiju. Tema je bila široka s puno prostora za promišljanje, ali i improvizaciju. Bilo nam je zadana da na svoj način osmislimo apstraktni prikaz od postojećih predmeta u našoj učionici, to jest da od njih napravimo nešto neprepoznatljivo. Polovicu prvog sata iskoristili smo da mozgamo o idejama, a ostatak vremena posvetili smo njihovu ostvarenju. Mnogi su se odlučili na korištenje kolaž-papira iz likovne mape. Lomeći ga i gužvajući pred kamerom, dobili su rezultat svjetlosne iluzije. Drugi su se okrenuli formiranju

predmeta i oblika pomoću strugotina iz šiljila, komadića gumica ili aluminijske folije. Palili smo i gasili svjetlo u učionici, uključivali i isključivali bliceve na mobitelima kako bismo dobili različita osvjetljenja i rezultate. Završnu sliku uređivali smo pomoću svojih mobitela, isprobavali smo razne boje, kutove i perspektive, igrali se različitim filtrima i – slikali selfije dok profesorice ne gleda. Na kraju slike su ocijenjene i izložene na školskom panou. Zabavili smo se pri izradi, a petica u imeniku nam je zasigurno bila najdraži dio.

Mia Đukić, 8. b

OŽIVJELE LEGO KOCKICE - STOP ANIMACIJA U 2. B

Ako netko iz naše škole jednoga dana postane redatelj, za to će sigurno biti kriva učiteljica Jasmina Murtezanović koja sa svojim učenicima svake godine snimi nekoliko animiranih filmova.

Učiteljice Murtezanović, sa svojim razredom snimate zanimljive animirane filmove. Ove godine snimili ste film Kanta. Kako je nastao film i koja je njegova poruka?

Ideja za film Kanta nastala je tako što smo postojeću ideju o „ludom“ znanstveniku uklopili u ekotemu „Malog zelenog natječaja“ Večernjeg lista.
Početkom godine, kada smo razgovarali o stop animaciji i o tome o čemu bi voljeli snimiti filmić, djeca su bila složna u ideji da filmić bude o znanstveniku koji na čudesan način spašava svijet. Kada sam krajem godine vidjela natječaj Večernjeg lista, usredotočili smo se na ekološku temu i znanstvenika koji je rješava. Ideju smo pretočili u sinopsis i počeli smo snimati.
Znanstvenik je kanti napravio ruke i ona je „oživjela“, sama je skupljala smeće i postala je superjunak. U filmu se nalazi i ekološka poruka koju smo trebali osmisliti - ruke i glava bile su nam glavne riječi i nastala je poruka: Vrijedne ruke i pametna glava male ekologe spaja!

Možete li nam reći o kakvoj se vrti animacije radi?

Radi se o stop animaciji. Tehnika animacije koja se koristi kako bi određeni likovi i predmeti, snimani kadar po kadar, na koncu izgledali kao da se sami pomiču. Stvaramo iluziju pokreta. Pri snimanju koristimo se mobitelom i stalkom.

Kako je prošao film na Večernjakovu natječaju?

Za film Kanta osvojili smo glavnu nagradu - izlet u NP Krka za cijeli razred. U travnju smo otišli na osvojeni izlet i lijepo se proveli.

Drugi filmić koji ste napravili je film Karavana. O čemu on govori?

Film Karavana snimili smo za natječaj 52. Međunarodne izložbe dječje likovne umjetnosti Lidice u Češkoj.

Ove godine tema je bila posvećena karavanama. Karavana budi misli o putovanju, avanturi, slobodi i neovisnosti. Dok smo razgovarali o sinopsisu, učenici su došli na ideju da netko iz europskog grada piše pismo prijatelju u pustinju Rub' al Khali u Saudijskoj Arabiji. Pismo nosi poštar u karavani do šatora prijatelja koji pak zahvali putem računala. Pokušali smo prikazati kako ništa ne može biti prepreka komunikaciji i prijateljstvu, a ujedno da se tehnologija nalazi posvuda iako tradiciju njegujemo i poštujemo.

Možete li nam reći što o tome kako ste snimali i koliko je izrada filma trajala?

Snimali smo u razredu na klupama. Pozadina je bila zeleno platno. Učenici su animirali likove, figuricu po figuricu. U montaži smo podvlačili pozadine kako bismo dobili zorniji prikaz prostora i koristili smo slobodne zvukove s interneta.

Vole li Vaši učenici rad na animiranim filmovima?

Vole, naravno. Vesele se svakom novom projektu. Sami smišljaju likove i donose lego figurice za te likove, slažu kulise i animiraju.

Sigurno imate još puno ideja.

Ideja uvijek ima. Svaku ideju razrađujemo u filmsku priču i pišemo sinopsis uz pomoć kojeg snimamo. Nadam se i u idućoj školskoj godini kojoj dobroj ideji, priči i filmu.

Razgovor vodile: Karla Spudić, 6. b
Magdalena Ivanić, 6. b

ZAŠTO VOLIM POVIJEST

U ovom članku Filip Jurman, učenik koji je ove godine dogurao do Državnog natjecanja iz povijesti, piše o tome zašto je zavolio povijest i čemu nas povijest može podučiti.

Povijest je znanost koja proučava i objašnjava prošlost čovječanstva kronološkim redom. Obvezan je predmet u višim razredima osnovne škole. Nekim učenicima je dosadna i teška, a nekima zanimljiva i intrigantna. Ja spadam u ovu drugu skupinu. Malo nas je takvih. Sreća je da profesorica na jednostavan način umije prenijeti povijesne činjenice i potaknuti naše zanimanje za zbivanja u prošlosti. Ponekad u predavanja unosi smiješne pričice o važnim povijesnim ličnostima i time razbija suhoparno nizanje važnih godina i događaja. Svojim načinom predavanja razvija zanimanje za proučavanje prošlosti i istodobno potiče interes za sadašnja zbivanja u svijetu. Otkrivanje povijesnih činjenica, tumačenje i razumijevanje povijesnih izvora zahtijeva puno vremena i strpljenja. To nije samo štrebanje određenih podataka, to nisu samo godine prošlih zbivanja i nabrajanje ličnosti koje su u nekom vremenskom periodu bile važne. Povijest je puno više. Ona je proučavanje svakidašnjeg života naših predaka i spoznavanje naših kulturnih i nacionalnih korijena. Moramo biti svjesni prošlosti svog naroda i ponositi se njome. Istovremeno učimo i o drugim kulturama i narodima. O prošlosti se može puno naučiti ne samo iz knjiga već i iz različitih dokumentarnih emisija. Postoji niz TV programa koji se bave povijesnim znamenitostima, kulturnim spomenicima, ličnostima, ratovima, tajnama, intrigama...

Povijest istražuje različita vremenska razdoblja: antiku, srednji vijek, novi vijek.... Naravno da svi dijelovi prošlosti ne zaokupljaju moju pažnju jednako. Najviše me trenutno privlači novija povijest, pogotovo zbivanja u 20.stoljeću. Ali to je zbog natjecanja znanja na kojima sam sudjelovao ove godine, a obuhvaćala su baš to razdoblje. Tko zna što će me zanimati iduće školske godine. Interesi se mijenjaju. Možda će to biti život pračovjeka, a možda život renesansnog čovjeka. Imam još puno prostora za saznavanje novih fascinantnih podataka. Moja ljubav prema povijesti kao znanosti ne jenjava.

Povijest je neiscrpan izvor znanja, a za nju i dalje vrijedi uzrečica: Historia est magistra vitae (Povijest je učiteljica života).

Filip Jurman, 8. b

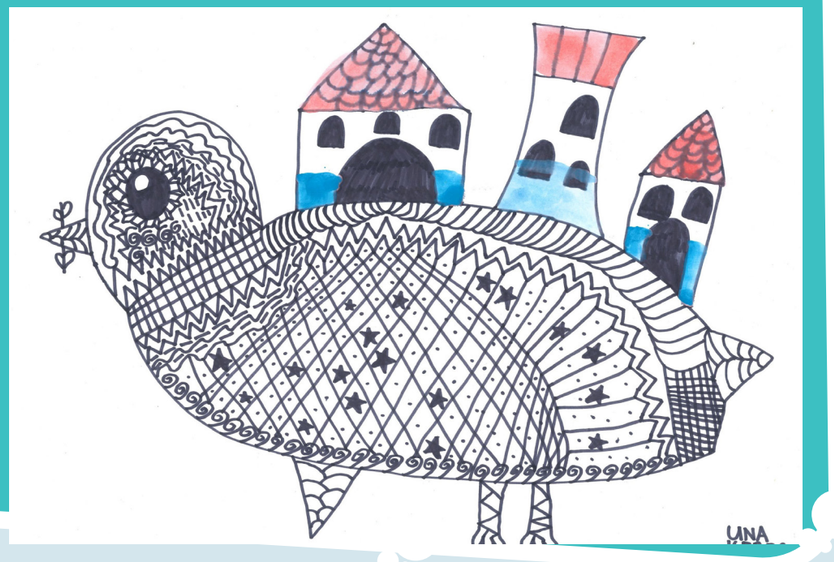

Una Kebeb 4. b

MOJ KHAN

On je moj bostonski terijer, jako je veseo, elegantan i samouvjeren ljubimac. Voli se kupati, a pogotovo voli češljanje i ostalu njegu, nakon čega mi zaspi u krilu s isplaženim jezikom. Ali imamo jedan problem, najviše od svega mrzi rezanje noktiju. Bude mi ga jako žao pa plačemo oboje kad dođe vrijeme za to. Kada nisam u njegovoj blizini, ne mogu prestati razmišljati o tome kako se osjeća, što radi, gdje se nalazi, tko je s njim, je li sam i ostalo. Jako ga volim nositi sa sobom, tada nisam sama i on je moje najbolje društvo. Ni s kim se ne osjećam tako toplo i sigurno kao s njim. On je moja najbolja odluka. Svaki dan kad dođem iz škole i treninga, legnem s njim u svoj krevet jer on pokazuje najviše ljubavi kada se mazimo, igramo i spavamo. Ponekad mu i zavidim jer živi kao kralj. Uvijek ima puno raznolike hrane, poslastica, igračaka, pa čak i krevetiće različitih namjena i gdje god da se nalazi, u svom je prostoru i toplo mu je. U treningu je, zato je mišićav i atletske građe, bez obzira na to što je malen. Pripada jednoj od pametnijih pasmina. Sve sam ga naučila, od toga da nikad ne smije ući u kuhinju, raditi nered, uzimati moju i svoju hranu bez dopuštenja, do toga da kad je igri kraj, zna gdje mu je mjesto. Jako je poslušan, strpljiv i dobar iako misli da je sve za jelo. Obožava skočiti i preplašiti me, ali i braniti me ako treba, jako je zaštitnički nastrojen. Već smo prošli puno lijepih pustolovina zajedno, a to očekujem i u ostatku njegova i svoga života. Zato će uvijek imati najposebnije mjesto u mome srcu.

Laura Jukić, 6. a

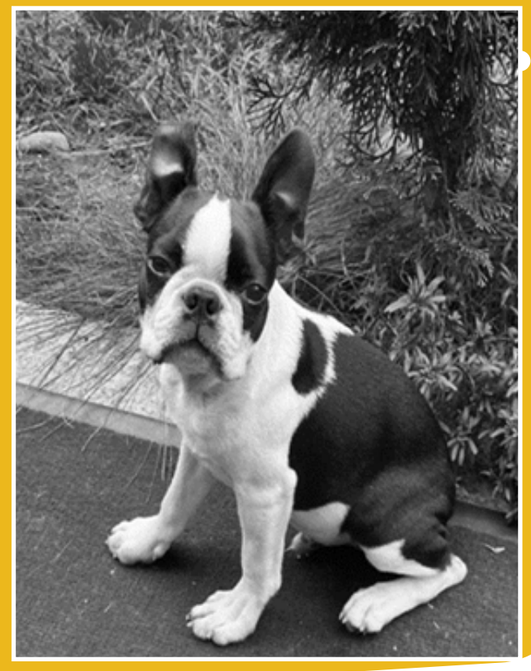

ZAŠTO VOLIM KONJE I JAHANJE

Druženje s konjima prava je uživancija, oni smiruju pa postaješ zdravija i sretnija osoba.

Konji su prekrasne životinje velikoga tijela, ali divne naravi i vrlo su nježni prema čovjeku kojeg vole. Kad samo pogleda konja, čovjek ne može ostati ravnodušan na njihovu ljepotu. Njihova dlaka u raznim bojama, čvrste noge, kopita, griva i rep čine ih predivnima, ali ono što mislim da nas najviše privlači je njihova glava, tako lijepog oblika i često ukrašena bijelom zvijezdom, lisom (lisa - bijelo polje dlake koje se proteže duž nosne kosti, od čela do nozdrva) ili brnjom (brnja - bijelo polje dlake između nozdrva). Njihove stalno mičuće uši, velike nozdrve, ta slatka mekana njuška i njihove prelijepe oči svakog zadive. Konji imaju oči veće od drugih kopnenih sisavaca i okreću uši u smjeru u kojem gledaju. Noću konj vidi puno bolje nego čovjek. Rep konjima, osim za tjeranje muha, služi i kako bi jedni drugima javili kako se osjećaju, ali i kako se osjećaju uz ljude. Konji s kojima se ja družim uvijek veselo mašu repom kada sam uz njih jer ih volim i brinem se o njima. Jašem već tri godine i mogu reći da je jahanje vrlo lijep, ali i težak sport. Dok se družim s konjima, lijepo se osjećam. Te prekrasne životinje uvijek su drage i mirne pa ih zbog toga moji prijatelji i ja volimo. Druženje s konjima prava je uživancija, oni smiruju pa postaješ zdravija i sretnija osoba. Uvijek se osjećam sretno nakon dobrog jahanja i nakon što nahranim, pomazim i očetkam konja. Nakon teškog, stresnog i napornog tjedna u školi jedva čekam dobar odmor i opuštanje, što s konjima uvijek imam.

Martin Saletović Zavadlav, 8. b

HOD - KAS - GALOP

Čarobni svijet koji doživljavam jašući i družeći se s konjima neopisiv je.

„Postoji nešto u vanjštini konja što čini dobro nutrini čovjeka“, rekao je grčki filozof , književnik i vojnik Ksenofont. I doista, konj je jedna od rijetkih životinja koje teško mogu ikoga ostaviti ravnodušnim.

Ja, zapravo, od kada znam za sebe volim konje. Još kao malenu djevojčicu roditelji su me odvodili na mjesta gdje ima konja. Kada bih ih vidjela, mojoj sreći nije bilo kraja. Kako sam bivala starija, sve sam više uviđala njihovu plemenitost, snagu, pamet i dobroćudnost. Budući da moja ljubav prema konjima nije slabila, nekako je sve vodilo k tome da se počnem baviti jahanjem. Sada već tri godine treniram jahanje i sklopila sam mnoga prijateljstva s tim divnim bićima. Svaki trening započinje pripremom konja. Najprije mu treba očistiti kopita te ga očetkati i počešljati mu grivu i rep. Ovu brigu i maženje konj neće zaboraviti, već će uzvratiti svojim povjerenjem i toplim pogledom. Nakon što sam ga osedlala i stavila uzde, namještam stremene te sjedam na konja i odlazimo u manjež. I tada, zapravo, krećem u svoj čarobni svijet neopisive sreće i zadovoljstva. Lagani hod konja na početku treninga uvod je u njegovo zagrijavanje, a meni pruža osjećaj mira i spokoja. Prelaskom u kas započinje poseban ritam pokreta poput neke vesele glazbe. A onda... galop. Galop zahtijeva koncentraciju i iskustvo, ali mi pruža poseban osjećaj slobode i snage.

Čarobni svijet koji doživljavam jašući i družeći se s konjima neopisiv je. Preporučujem svima da provedu neko vrijeme u njihovoj blizini i osjete snagu i ljubav ovih predivnih i plemenitih stvorenja.

Katarina Negro, 6. a

KAMO ME ODVELO GLEDANJE TURSKIH SERIJA

Mnogi će odmahnuti rukom na spomen turskih sapunica, no pročitajte tekst Marije Bulić i iznenadit ćete se.

Tata i ja imamo običaj izabrati jednu tursku seriju koju onda zajedno gledamo kada imamo vremena. Prva serija koju smo izabrali zvala se Izdaja, a sada pratimo Zlatni kavez. Volim gledati turske serije jer u njima ima puno zanimljivih zapleta, dobrih i simpatičnih glumaca i uloga koje igraju, prirodnih ljepota obale, kulturnih običaja, slika predivnih gradova, a pogotovo Istanbula. U nekom trenutku iz šale pozdravila sam tatu na turskom: „Gunaydin! Nasilsin ?" (Dobro jutro! Kako si?) Na svoje veliko iznenađenje dobila sam odgovor: „Iyiyim, sen nasilsin?"

Od toga dana naša igra turskim riječima i gledanje nama zanimljivih serija nije prestalo do danas. Sad već planiram u bližoj budućnosti upisati tečaj turskog jezika. S obzirom na to da moj tata vodi Klub navijača hrvatske reprezentacije Croatian Fans embassy WE CROATS (Hrvatsko navijačko veleposlanstvo MI HRVATI) krajem 2021. išao je u Dohu, glavni grad Katra, preko našeg dragog Istanbula. U Istanbulu mi je kupio magnete s fotografijama grada, njihove originalne i autohtone parfeme, ogledalo i češalj kakve je imala Hurem, sultanija u seriji Sulejman Veličanstveni, njihove slatke delicije, baklave i lokum, razglednice i još puno sitnica sa znamenitostima i obilježjima turske kulture. Ipak, meni su najdraža bili videi koje je za mene snimio, a na kojima me Turci koje je susretao pozdravljaju i pozivaju u Tursku. Bila sam oduševljena i nekako sam otada sa još većim zanimanjem pratila naše odabrane turske serije.

Nakon toga dogodila se:„ Poruka koja je oduševila turski narod u njihovim najtežim trenucima i učvrstila prijateljstvo dvaju naroda" SIZINLEYIZ – UZ VAS SMO

Dana 28.ožujka 2023. a nepunih mjesec dana nakon razornog potresa u Turskoj, a u kojem je poginulo 50 000 ljudi igrala se kvalifikacijska utakmica za Europsko prvenstvo u nogometu koje će se igrati u Njemačkoj ove 2024. Desetak dana prije te utakmice moj je tata došao na ideju da iskažemo solidarnost s turskim narodom u ime hrvatskih navijača velikim transparentom na kojem bi bile hrvatska i turska zastava sa porukom „uz vas smo" na turskom jeziku. Prisjetio s da je Turska odmah nakon velikog potresa u Zagrebu, Petrinji i Sisku te okolici krajem 2020. prva poslala 200 kontejnera za stanovanje, 150 šatora i grijalica. Ovim transparentom htio je pokazati zahvalnost i podršku turskom narodu. Odlučio je nazvati tursko veleposlanstvo kako bi provjerio sve običaje oko iskazivanja podrške i dogovorio suradnju. Tajnica ambasadora se tijekom razgovora rasplakala i kazala da će ta gesta izuzetno puno značiti turskom narodu jer i oni planiraju na toj utakmici odati počast poginulima. Odmah je zamolila tatu da joj pošalje sve informacije jer ona o tome mora izvijestiti ambasadora.

Zajednička sa ambasadorom i asistenticom Meltem.

Sutradan su iz turske ambasade obavijestili tatu da bi ambasador želio doći na kavu i sastanak u vezi s transparentom, a da ujedno i zahvali na humanoj akciji hrvatskih navijača. Naravno poziv je prihvaćen, ambasador je ugošćen, tata je poželio dobrodošlicu na turskom, a prigodno je uz kavu ponudio i turske delicije. U srdačnom razgovoru dotakli su se i našeg učenja turskog jezika uz gledanje serija, a onda je tata ambasadoru pokazao i pozdravna videa snimana za mene u Istanbulu što je ambasadora oduševilo. Ambasador Yavuz Selim Kiran prepoznao je naše zanimanje i ljubav prema Turskoj pa je odmah dogovorio poruke zahvalnosti hrvatskim navijačima koje su ih dočekale u Bursi. O događaju su izvijestili svi svjetski i domaći mediji te komentatori svih televizijskih kuća koje su izravno prenosile utakmicu. Navijači obiju reprezentacija pozdravili su se dugim pljeskom, a minutom šutnje odali su počast žrtvama. Naše prijateljstvo je dobilo neku novu pozitivnu dimenziju nakon ove utakmice.

Marija i tata u društvu turskog ambasadora.

Nakon Burse ambasador je zaželio vidjeti kako ja to gledam turske serije i čuti kako govorim turski. Snimili smo kratak video o mojoj omiljenoj seriji Zlatni kavez, poklonima koje sam dobila iz Turske i završili ga mojim kratkim obraćanjem na turskom jeziku iz našega doma. Ambasador je nakon gledanja videa odmah oduševljeno nazvao i obećao organizirati mi susret sa glavnim glumcima serije Feritom i Sejran kad odlučim posjetiti Istanbul te dogovorio učenje turskoga jezika na semestrima koje će organizirati turska ambasada.

Krajem prošle godine u Osijeku se odigrala uzvratna utakmica i nastavljeno je naše druženje, a nedugo nakon toga stigla je službena pozivnica iz Ambasade na veliku proslavu 100 godina Republike Turske. Na toj svečanoj priredbi naučila sam da je veliko bogatstvo učiti strane jezike jer olakšavaju komunikaciju i ruše nevidljive granice među narodima. Svečanost je započela pozdravnim govorom turskog ambasadora, nakon toga obratio nam se izaslanik našega Sabora i predstavnik Vlade. Program je vodio Tarik Filipović, a nastupali su ansambli i orkestri iz Turske. Njima je ova 100. obljetnica, po riječima ambasadora, jako bitna jer se slavi i obilježava početak turske države kao sekularne i moderne republike. Primanje i proslava za mene i tatu bili su savršeni, atmosfera je bila predivna, a ambasador i njegova asistentica, gospođa Meltem, posebno su nas pazili. U svom govoru ambasador je pohvalio tatin Klub navijača, a zatim se obratio izravno nama po imenu te nas pred svim uzvanicima proglasio prijateljima Republike Turske i mostom prijateljstva koji spaja dvije zemlje, a koje dijele mnoga stoljeća povijesti. Na velikim stolovima posluženе su sve turske delicije i tradicionalna jela, od japraka i bureka do baklava. Osjećala sam se kao da sam glumica u nekoj od serija koje gledam. Uživala sam družeći se sa uzvanicima, snimila sam puno videozapisa i fotografija, kušala sam mnoga raznovrsna turska jela i slatkiše. Veselim se dogovoru tate i mene o zajedničkom odlasku na izlet u Tursku kako bih vidjela ondašnje znamenitosti, upoznala običaje ljudi, a i upoznala nekog od glumaca iz mojih omiljenih serija. Nekoliko dana nakon održane svečanosti pozvana sam izabrati termin za semestar učenja turskog jezika u organizaciji turske ambasade i na još neke aktivnosti. Evo dokle me dovelo gledanje turskih serija.

Marija Bulić, 6. a

MAMA I NJEZINI LIKOVI

Kad moja mama čita, onda nestaje ili, kako ona to kaže, odlazi u druge svjetove, tamo gdje je sve moguće vidjeti drugim očima.

Moja mama, kao i sve mame, može raditi puno stvari u isto vrijeme. Kuhati ručak, prostirati čisto rublje, slušati glazbu i provjeravati jesam li napisao zadaću. Može i istovremeno peglati i pričati na telefon dok jednim okom prati seriju, a drugim kolač u pećnici.

Ali, kad čita, onda nestaje ili, kako ona to kaže, odlazi u druge svjetove, tamo gdje je sve moguće vidjeti drugim očima. Slično je i kad radi drugu najdražu stvar s knjigama - piše o njima, a to radi na svojoj mrežnoj stranici Mali dnevnik čitanja. Morao sam je pitati nešto o tome, ali svi je uvijek ispituju pa sam odlučio učiniti to drukčije. Ispitat ću je kroz likove koje toliko voli, a oboje ih poznajemo.

PERICA: Kako si odlučila početi pisatiosvrta?

MAMA ANA: Perice sine, žena si mora naći neku zanimaciju. Nekaj kaj je veseli. Inače ne zna kaj bi sama od sebe i bu ponorela, ne? Ovako se fino zabavljam i još nešto naučim, a i fine sam ljude upoznala.

RAFI: Kako uspijevaš organizirati vrijeme da sve to stigneš?

MAMA RENANA: Pa jesam li ja najbolja supruga na svijetu ili ne? Kako ne bih uspjela? Treba samo željeti i krenuti to raditi. Onda se uvijek pronađe vremena za sve. Samo nemojte da vas dvojicu opet čekam! Jao, dok se vi spremite, ja još jedan osvrt napišem.

BUCO: Puno si knjiga pročitala. O puno njih si pisala. Koja ti je najdraža?

MAMA MELITA: A joj, Buco moj! Pa to je kao da pitaš tko mi je od vas Vrageca mojih malih najdraži! Dobro, dobro, nije baš isto, ali slično jest. Ne mogu samo jednu izdvojiti, a ako počnem nabrajati to će potrajati. Moram ići sad. U ovoj kući uvijek ima nešto za raditi.

ADRIAN: A što kad ti se neka knjiga ne svidi? Pišeš li i o tome?

PAULINE: Normalno. Nisu mene odgojili među krumpirima da šutim. Ja ću na svojoj stranici pisati što je mene volja i fućka mi se što će netko misliti o tome. Uostalom, kad napišeš knjigu i pustiš je čitateljima onda moraš i znati da se ne može svima svidjeti. I moje je pravo to jasno izreći!

Laura Bradarić 5. B

KONRAD: Želiš reći da uvijek pišeš po svome, a ne onako kako drugi misle da bi trebala?

BERTI: Naravno, dijete drago. Sačuvaj me Bože od lažne pristojnosti. Rekla sam ti već. Budeš li se puno obazirao na to što drugi misle i rade, mogao bi postati kao oni, a onda se sam sebi nećeš sviđati. Vjeruj mi. Uostalom, sve ti piše u knjigama. Sve što o životu treba znati puno je bolje objašnjeno u romanima.

SIN: Super mi je kako vjeruješ da sve piše u romanima. A ima li tu išta konkretno? Može li se živjeti od tih knjiga?

STARICA: Sine moj, u ovoj našoj šumi Striborovoj malo ih živi od knjiga, jedva i oni koji najbolje i najljepše pišu. Radije bih bila sretna sa svojim knjigama nego bila bez njih, a imala druga blaga ovoga svijeta.
Čini mi se da je opet odlutala u neki drugi svijet. Vrijeme je da privedemo ovaj razgovor kraju. Pitam je da nam preporuči neku knjigu za završetak osnovne škole. Sretno se osmjehnula, znam da bi najradije čitavu biblioteku preporučila, ali uspijeva nekako odabrati jednu. Budući srednjoškolci, ako ćete ovo ljeto pročitati samo jednu knjigu, neka to bude „Listanje kupusa“ autora Igora Beleša.

Fran Kliska, 8. a

MALI OD KLARINETA

Fran Strinić piše o tome kako je to biti najmlađi član u povijesti orkestra koji postoji već gotovo stotinu godina.

Sviram klarinet. Mnogi nisu ni čuli za taj instrument. Možda zato što se rijetko koristi u modernoj popularnoj glazbi. Mnogi misle da od tog instrumenta nema koristi, osim sviranja u glazbenoj. Tako sam mislio i ja, ali promijenio sam mišljenje. Jednoga dana dobio sam poziv da trebaju klarinet u jednom puhačkom orkestru. Naravno, prihvatio sam poziv.
Dan je kada stižem na probu orkestra. Dolazim do jedne starije zgrade na Remizi. Dočekuje me dirigent ispred ulaza te me vodi u podrum zgrade. Ondje se nalazi prostorija gdje se održavaju probe Zagrebačkog orkestra ZET-a. Polako se okupljaju drugi članovi. Moje mjesto je pokraj gospona Drageca. Brzo sam shvatio sam da sam tamo najmlađi. Nema nikoga mojih godina. Svi članovi stariji su od mene. Najstariji član ima čak osamdeset, a ja sam tek napunio trinaest godina. No svi su bili vrlo susretljivi i osjećao sam se dobrodošao. Osim Zagrepčana, članovi orkestra su i iz drugih krajeva Hrvatske. Imamo čak i Amerikanca, Francuza i Kineza. Bio

sam redovit na probama pa sam se i upoznao s ekipom. Bez obzira na to bili mladi ili stari, svi se vole zezati. Svirati u orkestru bilo je sasvim drukčije iskustvo nego sviranje na koje sam navikao u glazbenoj školi.
U svibnju prošle godine službeno sam postao član orkestra. Moj prvi koncert bio je u parku Ribnjak gdje smo svirali filmsku glazbu. Nekoliko tjedana poslije putovali smo i u Sloveniju na festival puhačkih orkestara. Nakon prvog manjeg nastupa igrali smo nogomet u odijelima i cipelama. Naš veliki nastup odsvirali smo savršeno. U Zagreb smo se vratili u noćnim satima. Ta večer bila je neopisiva, možda zato što sam se s njima ludo zabavio. Koji tjedan poslije započela je „Glazbena kontrola“, projekt u kojemu sviramo u tramvajima i po zagrebačkim trgovima. Dosta je kompliciran zadatak svirati i stajati u tramvaju u isto vrijeme. Gdje god smo svirali, ljudi su mi cijelo vrijeme prilazili i ispitivali me koliko mi je godina. Zbog dolaženja na „Glazbenu kontrolu“ dobio sam svoj prvi honorar. Nisam mu se nadao, ali me razveselio. U šestom mjesecu prošle godine na Zrinjevcu je bio Wind and Brass festival kojemu je naš orkestar bio domaćin. Na festivalu je bilo još pet orkestara iz Hrvatske i inozemstva. Festival je otvoren marševima orkestara iz ulica koje okružuju Trg bana Josipa Jelačića. Svi orkestri zajedno su svirali pjesme Zagreb, Zagreb i Na Sleme. Osjećaj je bio neopisiv koliko smo moćno svirali. Slušalo nas jako puno ljudi. Kroz godinu bilo je tu još dosta nastupa poput nastupa za Europski tjedan mobilnosti i koncerta plesne glazbe, opet u parku Ribnjak. Za izdvojiti je i nastup posvećen Ivi Robiću u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog na kojemu su s nama bili i pjevač Željko Grozaj i dvojac Šlageristi. Na nastupu sam predstavljen pred publikom kao najmlađi član orkestra dosad. Početkom 2024. godine putovali smo u Dubrovnik radi Feste sv. Vlaha gdje smo sudjelovali u procesiji i imali koncert u crkvi Male braće. Prvi dan otrovao sam se hranom pa sam procesiju preskočio, a koncert sam odsvirao bolestan upregnuvši svu moguću snagu. Nakon koncerta morali su me odvesti u dubrovačku bolnicu. Ipak, osjećao sam se sigurno zato što su se svi u orkestru brinuli o meni kao da sam im sin. U bolnici sam dobio infuziju pa sam se oporavio do idućeg jutra. Vratili smo se u Zagreb autobusom, uz vesele pjesme.
Zagrebački orkestar ZET-a važan je dio moga života. Svi u orkestru imamo slične interese. Ondje se osjećam sigurno i mislim da sam među dobrim ljudima. Osim toga ondje je uvijek dobra zabava. Neki dan završili smo snimanje CD-a s hrvatskom filmskom glazbom. Još jedno novo iskustvo, a siguran sam da će ih biti još jako puno.

Fran Strinić. 8. b

KAKO JE BABY LASAGNA ZALUDIO HRVATSKU

O tome kako je Baby Lasagna zaludio Hrvatsku iz pera jedne strastvene ljubiteljice Eurovizije.

Stiglo je meni najdraže doba godine, svibanj, kada počinje Eurovizija. Pratim je već godinama, no nijedna me kao ova nije nije potaknula na pisanje teksta. Marko, poznatiji kao Baby Lasagna zaludio je ne samo Hrvatsku već Europu, a zapravo i cijeli svijet. Ne sjećam se niti jedne godine da je eurovizijska publika ovoliko poludjela za nekim tko je prije samo tri mjeseca imao tridesetak slušatelja.
Marko je u Hrvatskoj vratio i neke stare trendove, na primjer tabletiće, koji su godinama bili skriveni

Karolina Jurjević 4. a

u nekom starom ormaru. U svima nama probudio je nadu, nadu u pobjedu. No već je svima poznato kako je Eurovizija postala političko natjecanje, no ipak smo vjerovali u malog istarskog umjetnika. Postigao je nešto ogromno, ne samo što je postao peti najslušaniji pjevač na svijetu već je ujedinio Hrvatsku, a osim nogometaša to nitko nije postigao. Možda on nije službeni pobjednik Eurovizije, no za nas je on pravi pobjednik. Njegov doček bio je nevjerojatan, ali u Švicarskoj, situacija je bila suprotna, bilo je samo dvadesetak ljudi na Nemovu dočeku, dok je kod nas bilo gotovo deset tisuća. Marka su dočekali ogromnim pljeskom, što ga je šokiralo. Nije znao što ga očekuje ovdje, ni koliko ga ljudi podržava. Emotivni Marko pustio je i suzu, no nakon nekoliko sekundi već je skakao po pozornici i pjevao svima nama dobro poznati Rim tim tagi dim. Publika, a i sam Marko, bili su oduševljeni, pjevali su u isti glas. Učiniti nešto ovako veliko sa samo dvadeset i osam godina, moglo bi se reći da je to ostvarenje sna. Da ga je tko pitao prije koji mjesec vjeruje li da će postati toliko popularan, Marko bi vjerojatno odgovorio dotičnom da je lud.

Sada mu svi šaljemo ogromnu podršku, hvala na svemu, Marko, meow.

Nela Drenjančević, 8. a

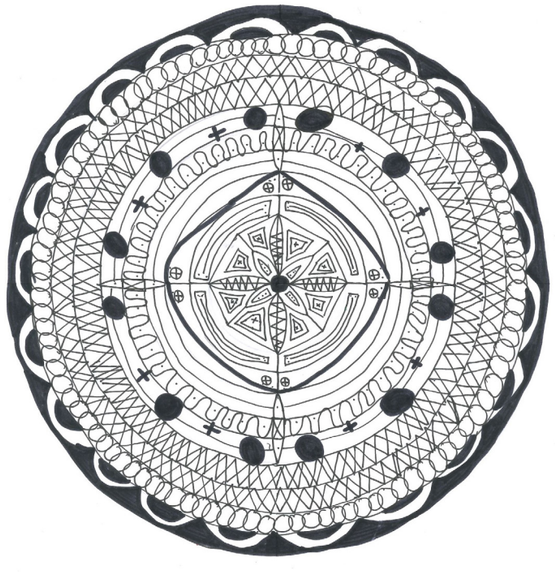

Petra Bartulović 4. a

RAZMIŠLJANJA JEDNE OSMAŠICE

Ja sam Petra i naizgled sam jedna obična osmašica, no moglo bi se reći puno toga više o meni. Neki me znaju kao štrebericu, neki kao prijateljicu, a nekima sam samo jedna obična osmašica.
Prvi šok - najdraži mi je predmet matematika. Uz matematiku volim i fiziku i kemiju. U jezicima sam dobra, ali zato predmeti poput likovnog i glazbenog nisu moj đir. Drugi šok - trenirala sam različite sportove, tenis, odbojku, plivanje i graničar, ali sam na kraju završila na jahanju. Odabrala sam baš jahanje kako ne bih morala trčati, mrzim trčanja, ali sam se gadno prevarila. Jašem od rujna prošle godine i sigurna sam da je to sport kojim ću se bavit doživotno.

U svojih četrnaest godina imala sam razne simpatije, no na moju nesreću većina njih bili su dječaci iz razreda. Užas! No usprkos svim simpatijama odlučila sam se usredotočiti na školu i zaboraviti ljubav, pa tako još uvijek nisam imala prvi poljubac - treći šok.

Nešto što nije toliki šok je da ne znam što osjeća. Osjećam se istodobno i velikom i malom, jedne sekunde odraslo, druge djetinjasto. Jako je teško razaznati osjećaje. U jednom trenu obožavam svoje roditelje i volim ih najviše na svijetu, u drugom trenu volim ih i dalje, ali ovaj put s ljutnjom na licu i sa suzama u očima. Isto je tako i s prijateljima. U ovih četrnaest godina što živim upoznala sam mnogo dobrih ljudi, ali i one malo manje dobre. Doživjela sam i lijepa i ružna iskustva. Mnogo ljudi me je razočaralo i mnogima sam oprostila. Ima i onih za koje sam sigurna da ćemo ostati prijatelji doživotno.

Nije lako biti osmaš, puno je očekivanja okoline koja mi dišu za vratom, ali odlučila sam ove godine poboljšati svoje odnose sa svima, dobro iskoristiti vrijeme i zabaviti se s kolegama iz razreda jer ovo je posljednja godina da smo svi na okupu.

Petra Zoričić, 8. b

RAZMISLJANJA JEDNOG OSMAŠA

Došao je i taj dan kad smo nakon maturalca izašli iz autobusa i kad sam shvatio da je to to. Nema više zajedničkih izleta, nema više puno dana koje ćemo provesti svi zajedno u razredu i nakon nastave. Svi ćemo krenuti svojim putem, u neke druge škole i tko zna hoću li srednjoškolske dane provoditi u razredu s nekim od svojih prijatelja s kojima sam dijelio školske klupe osam godina.
Ta spoznaja me rastužila. Nisam se nadao da će osjećaj biti takav. Mislim da nisam ni razmišljao o tome kako će biti, ali nije baš ugodan osjećaj.
Koliko god smo se svi veselili kraju svake školske godine i jedva čekali da počnu praznici, s više druženja i manje obveza, ove godine se tome ne veselim. Brzo je prošlo tih osam godina. Kad se samo sjetim kako nisam volio biti u školi prve godine kad sam u nju krenuo, a sada mi se čini da bih volio da se dalje nastavi sve ovo što imamo, da svi ostanemo blizu jedni drugih, da naše priče i prijateljstva ne završe. Ako već ne može biti tako, a znam da ne može, ipak bi bilo lijepo kad bismo se svi odlučili za istu školu i isti program i samo nastavili dalje bez ikakvih promjena.
Svjestan sam da je to nemoguće. Svjestan sam i toga da ćemo svi upoznati nove ljude, nove prijatelje, da ćemo učiti različite stvari i postati potpuno različiti od onoga kakvi smo sada i da je to za sve nas dobro i da je to normalan tijek života. Svejedno me ne veseli.
Petar Preradović, čije ime nosi naša škola, ima jedan od najpoznatijih citata koji kaže: „Stalna na tom svijetu samo mijena jest." Tako je i sa svime, sve se mijenja. Promijenit će se sve oko nas, a i mi.
Vjerujem ipak da kamo god nas život odvede, da će neka prijateljstva ostati, uspomene će trajati, a kad budemo već zreli i odrasli ljudi i sretnemo se negdje, s veseljem ćemo se prisjetiti nekih dobrih osnovnoškolskih dana. Želim nam svima da budemo sretni i hrabro nastavimo dalje kroz život.

Stjepan Palček, 8. a

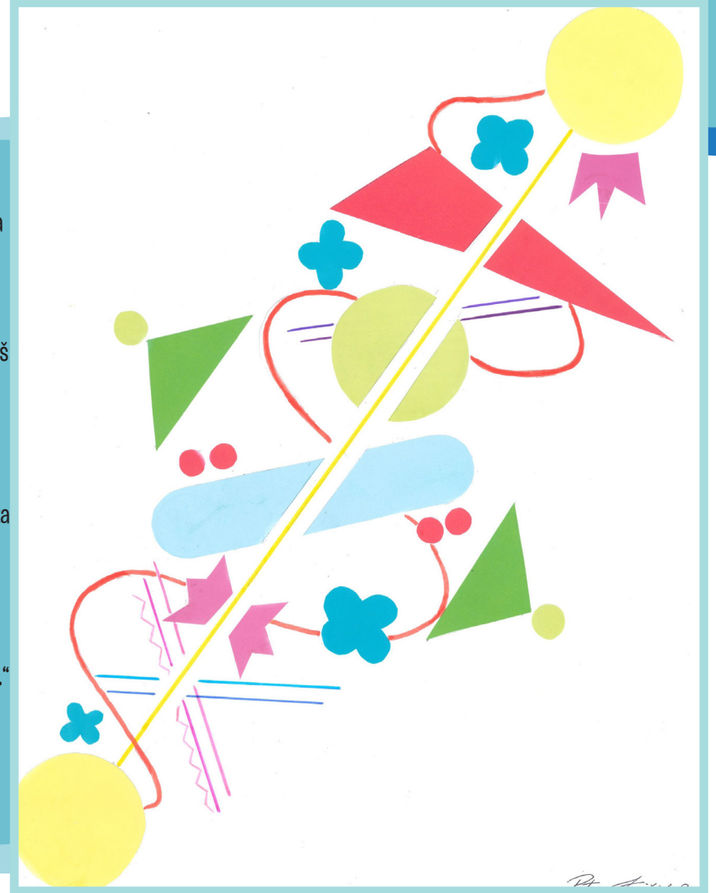

Petra Zoričić 8. b

RAZMIŠLJANJA JEDNE OSMAŠICE - PROBLEMI SU U GLAVI

Nastupio je pubertet. Lupila me u glavu ljubav i potpuno promijenila. Škola i učenje tonu u dubine, bitno mi je samo da razgovaram s onim koga volim. Život u ovim godinama nije baš lak, puno je stresa u vezi sa školom, no kako nemam volje, sve odgurujem od sebe. Napisala sam već puno ovakvih sastavaka o tome kako je ljubav grozna, kako je ona kletva, a kad se zaljubiš, ne možeš se odljubiti. Moja razmišljanja u ovim godinama vrte se oko toga što želim biti kaka odrastem, kakvu glazbu slušam i zašto me inspirira ljubav. Sve je o njoj, petlja mi se u život, potpuno nepotrebno, moglo bi se reći da mi ga uništava. Ako poslije ne postignem ništa u životu, okrivit ću baš nju.
Stres povezan sa školom je zapravo nepotreban, samo da se malo ostavim poruka, sve bi bilo lakše, ali srce mi to jednostavno ne dopušta. Nekako navlačim i razvlačim ocjene, nisu kao prije, ali to me ne zabrinjava. Nekada sam voljela školu, bila sam super đak, ali više nisam. Ne znam je li to zbog toga što mrzim učiti ili zbog razreda, strašan je. Svako malo netko dobije papirićem u glavu, ovako se nismo ponašali ni u prvom razredu, bontona gotovo da i nema. Svi galame, vrište, sramote sami sebe, a „drame" su gore nego u seriji Krv nije voda. Jedino im je stalo do cajki, što najviše mrzim. Cure su sve iste, izgledaju isto, isto se oblače, isto šminkaju. A dečki, oni su još gori, puni su sebe, i oni koji su prije bili dobri, sada su potpuna katastrofa. Nemam uopće volje progovoriti s bilo kime.

Ove su godine grozne, mrzim ih, sve mi je teško, a zapravo ne bi trebalo biti. Teško mi je zgrijati stolac i zadržati koncentraciju, teško mi se braniti od ljudi koji su skriveni u mojem telefonu jer ih volim više od svega. Ova dob mi je promijenila ponašanje u potpunosti, promijenila mi je pogled na svijet i ljude. Teško je odrasti i postati netko.

Nela Drenjančević, 8. a

ŠTO JE CRTA?

Ili kako tekst iz čitanke potiče na malo filozofsko promišljanje.

Crta postoji u svim stvarima. Bilo da je to skok udalj ili trčanje maratona, uvijek postoji crta. Tada dolazimo do pitanja: Što je zapravo crta? Neki kažu da je crta granica. Drugi pak kažu da je crta ograničenje. Nisu u krivu, ali ja mislim da je crta nešto više - crta je cilj. Crta je izazov. Izazov da ju prijeđemo. Crta je zadatak da svakoga dana budemo bolji. Danas puno ljudi ne razlikuje crtu od pretjerivanja. Razlika je u tome što crta zahtijeva napor i trud. Pretjerivanje je nešto drugo. Kad pređemo crtu, nastaje nova, veća i deblja crta. Po tome znamo koliko smo dobri u nečemu. To ne znači da se trebamo uspoređivati s drugima, jer to obično završi sa suzama. Zapravo, puno crta završi u suzama, ali kada smo uporni i dajemo sve od sebe, ništa nas ne dijeli od pobjede. Nažalost, puno ljudi ne teži za boljim, već kažu: „Nije to za mene." Takav stav nas ne vodi nikamo, već samo stojimo na mjestu. Zato uvijek dajmo sve od sebe, jer u životu je najteži zadatak slijediti svoje snove, a najlakši je žaliti se i odustati.

Šimun Manestar 6. b

OTKRIĆE AGATHE CHRISTIE

Nedaleko od Zagreba, u kući moje bake, nalazi se sobica u kojoj su police pune knjiga. Posljednje praznike provodila sam kod bake i bilo mi je dosadno jer nisam imala društva, pa sam odlučila istražiti tu sobicu. Izgledala je kao ostvarenje moga sna, puna knjiga. Na polici su bile različite vrste knjiga, od vjerskih do krimića. Pozornost su mi privukle stare knjige maslinastozelene boje. Na hrptovima su stajali samo naslovi, ali ne i ime autora. Kada sam izvukla prvu, na koricama sam pročitala ima autorice – Agatha Christie.

Agatha Christie britanska je autorica kriminalističkih romana. Zovu je i „kraljicom krimića“, a po njoj se zove i jedna poznata nagrada za kriminalističke romane – nagrada Agatha. Za Agathu Christie dotad nisam čula, a nije mi bio previše poznat ni pojam kriminalističkog romana. Prije sam često gledala kriminalističke serije na televiziji pa sam jedva čekala da počnem čitati roman Poslije sprovoda. Roman mi je u početku bilo teško razumjeti, no ubrzo sam ga zavoljela. Agathin roman spasio je moje praznike od dosade jer ga nisam mogla ispustiti iz ruku. Svako novo poglavlje donosilo je novi preokret. Kraj romana bio je onakav kakvim ga sigurno nisam mogla zamisliti. Ubojica je bio onaj za kojega nikad ne bih pomislila da bi mogao što loše napraviti. U Agathinim romanima najviše mi se sviđa atmosfera. Volim kako opisuje stare britanske kuće i kako je sve tmurno i misteriozno. Fascinira me kako pametni detektiv Poirot s lakoćom rješava ubojstva, dok ja ne mogu ni naslutiti tko je ubojica.

Agatha Christie uvela me u svijet kriminalističkih romana tako da sam ih počela sve više čitati. Počela sam čitati romane našeg Pavla Pavličića, a pročitala sam i sve knjige britanske književnice Holly Jackson i mnogih drugih.

Vida Crnković, 8. b

TAJNI DNEVNIK ADRIANA MOLEA

Tajni dnevnik Adriana Molea vrlo je zanimljiva knjiga, pogotovo za naš uzrast. Govori o problemima, razmišljanjima, strahovima i stavovima jednog tinejdžera. Zanimljivo je i to kako je književnica Sue Townsend kao odrasla žena uspjela ući u ulogu dječaka u pubertetu i opisati svaki njegov dan iz naše perspektive.

Iako sam se uspjela povezati s likom i događajima u nekim situacijama, ne mogu reći da smo isti, pa čak ni slični. Imam drugačiji pogled na svijet i muče nas različiti problemi. Mislim da sam zrelija od njega i ne doživljavam toliko dramatično događaje, kao na primjer situaciju kad je njegova mama tražila posao, a on je već razmišljao kako će biti zaboravljen i sjediti u praonici rublja, jesti slatkiše i pomfrit dok mu ne istrunu zubi. Malo me začudila količina pretjerivanja. Moj je svijet osjećajniji i duhovniji, možda zato što sam žensko pa se nježnije i pažljivije brinem o problemima koji me muče.

Na kraju svega bilo je zanimljivo vidjeti naš tinejdžerski svijet očima nekoga tko mi je zapravo jako blizak, a opet potpuno različit od mene. Autorica nas je uspjela spojiti i objasniti kako je svijet poseban baš zbog naših različitosti. Preporučila bih ovu knjigu svim tinejdžerima, ali i odraslima koji su zaboravili kako je to biti tinejdžer i kakvi nas problemi okružuju i što nas sve brine, rastužuje ili plaši.

Iris Pavlenić, 7. b

Najzanimljivije je što Adrian na kreativne i domišljate načine proživljava krize. Priča mi se svidjela jer je Adrian običan tinejdžer koji ima probleme u obitelji i uobičajene tinejdžerske probleme poput bubuljica, ljubavnih problema, ovisnosti...

Natan Manestar, 7.b

Jedva čekam pročitati nastavke i saznati s kakvim se još izazovima Adrian susreće.

Ema Piljek, 7.b

Roman je odličan i stvarno poučan. Preporučio bih svim onim tinejdžerima koje “ nitko ne sluša”.

Kristijan Božek, 7.b

Oba se knjiga čita brzo i lako. S obzirom na to da ima oko 200 stranica, sav mi se tekst nekako čini toliko opuštenim po stilu pisanja da mi se svi tinejdžerski problemi na kraju čine toliko normalni. Vjerujem da bi se knjiga svima mogla svidjeti jer se možemo barem malo nasmijati na probleme koje dijelimo s Adrianom.

Luka Tunić, 7. b

Mislim da bi sva djeca u pubertetu trebala pročitati ovu knjigu. Ja baš ne volim čitati, ali mo je ova knjiga promijenila život.

Luka Petrić, 7.b

ZORIN

LITERARNI KUTAK

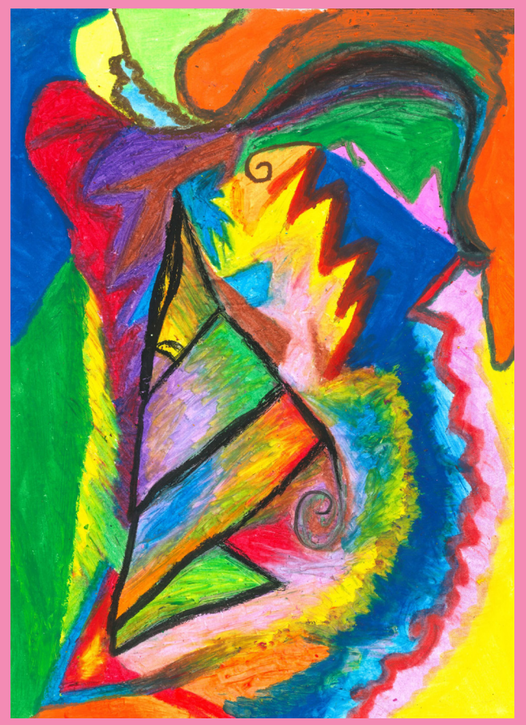

Lana Ament 5. a

NOĆ

Noć je tiha, mirna, tamna, plaha,
blistavo nebo ostavlja bez daha.

Potok mirno teče, ptice tiše budu,
svako biće diže glavu i divi se tom čudu.

Samo sova sneno huče,
remeti tišinu koju sobom noć dovuče.

Pleše starac Mjesec s poletnim
zvjezdicama
Što sjaje kao dragulji na nebu.

Iskra Mihić, 6. b

NEBESKA KADENA

Olovno, tmurno nebo se zacrnjelo,
oblake crnom bojom boji.
Tamnom sjenom tlo je prekrilo,
sve je manja sjenka moja.
Munje zlatne zvone, zveče, zuje,
nebeski to kovač kadenu krasnu kuje.

Petra Zoričić, 8. b

PLAČE LI OBLAK

Kada topla kiša pada,
oblak plače.

Možda želi vidjeti gujavice
kako uživaju.

Možda samo voli
žute kabanice i čizmice.

Možda samo plače od sreće.

Karla Spudić, 6. b

Dalija Smriko 1. b

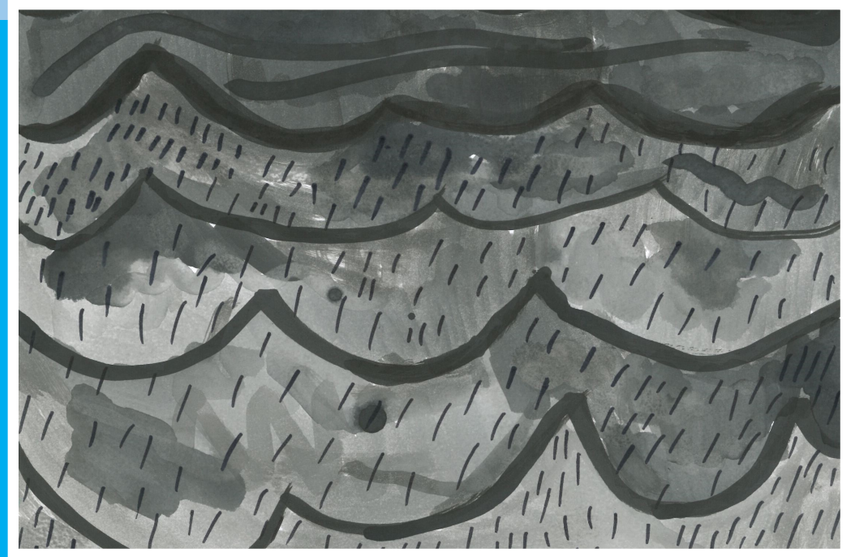

Max Anić 2. a

NEMAM VIŠE SUZA

Nemam više suza
da ih za tebe isplačem.
Nemam više srca
da te opet zavolim.
Nemam više pameti
da malo razmislim.
Već samo jednu pjesmu
da je tebi posvetim.

Petra Zoričić, 8. b

MJESTO U SRCU

Svaki dan u školi
on gleda u nju.
U djevojčicu što u klupi
ispred njega sjedi.
Kose zlatne
kao sunčeve zrake,
očiju plavih
kao Jadransko more.

U snovima svojim
dječak taj sanja
o gnijezdu malom
što ruke im spaja,
o zorama krasnim
koje gledaju skupa,
mirise cvjetne
u sunčana jutra.

Uvijek torbu svoju
kraj njezine stavlja
jer kao zvijezda padalica
u san mu je pala,
sve zidove razbila
i osmijeh mu na licu nacrtala.

S vatrom u srcu
lebdi nad zemljom
i tajnu srca briše
da za nju stvori
u njemu mjesta više.

Karla Strinić, 5. b

MOJEM MALOM PRIJATELJU

Indy,
prijatelju moj mali,
nešto nas je upisalo
u nesreću na kraju grada...
Postadoše jutra pospana i siva...
Sve što si bio
još si i sada,
i ne slutiš da u tebi
moje srce kao poklon sniva.

Eva Zara Car, 8. b

Luka Miljić 3. a

VELIKO MALO PRIJATELJSTVO

Bila jednom dva najbolja prijatelja, miš Nino i medvjed Dino. Voljeli su razgovarati, igrati se i zajedno gledati oblake. Jednog sunčanog dana Dino se pokušao iskrasti iz špilje (kao i obično) na druženje kod Nine dok je njegov čopor spavao. U trenutku kad je otvarao vrata, vođa čopora, zvan Glava, probudio se, zaustavio Dinu i posjeo ga za stol te ga gromkim glasom pitao:
„Zar se opet ideš družiti sa onim mišem?!“
Dino je pokušao odgovoriti ali ga je Glava prekinuo:
„Znaš što, baš me briga... Sad ćeš otići do tog miša i reći mu da je prijateljstvo između vas gotovo ili te izbacujemo i iz špilje i iz čopora.“
U tom su se trenutku počeli buditi i svi ostali članovi čopora.
„A...a...a zašto ja ne bih bio prijatelj s mišem?“ promuca Dino, a svi prasnu u smijeh. Glava samo pucnu prstima i smijeh se pretvorio u potpunu tišinu.
„Ti stvarno ne znaš? OK... znači, mi smo medvjedi“, započe. „Mi smo velike životinje, a on, on je samo mali, glupi miš i ne možeš se družiti sa njim.“
Htio je nastaviti ali ga je Dino prekinuo i povikao:
„Briga me, izbacite me , ja se svog prijatelja neću odreći!“
Istog trena svi su ga počeli gurati van. Izbacili su ga i zaključali vrata. S druge pak strane miš Nino je sa strpljenjem čekao svog prijatelja na dogovorenom mjestu, ispred njegove rupice u malom brežuljku. Nino je živio samo s mamom, koja je bila građevinarka, jer je njegova oca pojeo mačak, pa je bio upoznat sa velikim gubitcima. Kad je počeo misliti da je ostao bez prijatelja (jer zna kakav je Glava), Dino je počeo dolaziti, ali ne onako kako je Nino očekivao, došao je sav u suzama i sve ispričao njemu i njegovoj mami. Ona je došla na sjajnu ideju, izgradit će brlog za Dinu pored svoje rupe da se on i njezin sin mogu družiti svaki dan. Dino je morao spavati vani jer nije imao gdje drugdje, ali sve se isplatilo. Ujutro kad se probudio, ugledao je prekrasan brlog. Cijelo vrijeme zahvaljivao je Nininoj mami i rekao joj da joj je vječno dužan. Svaki dan bi pred njezinim vratima ostavljao veliki komad sira, a Nino i on su se svakim danom sve više i više družili.

Ena Orešković, 4 .c

MOJA MAMA

U dječje srce sreću donosi mama. Ja donosim sreću svojoj mami. Moja mama ima smeđe oči. Mamine ruke su tople. Moja mama uvijek govori lijepo o meni. Smije se kad joj nešto smiješno ispričam. Veseli ju kad dobijem peticu u školi.

Tara Banović, 1. b

Mama donosi sreću u dječja srca. Djeca donose sreću mami. Oči moje mame su smeđe. Ruke moje mame su mekane. Mama mi govori da sam lijepa. Moja mama se smije kad i ja. Moju mamu veselim ja.

Petra Pešut, 1. b

Luka Vladislavć 6. b

MOJA GLAVA

Moja glava čvrsto stoji na vratu i ramenima. Okruglog je oblika. Na glavi se nalaze dva oka, dva uha, usne, nos, obrazi, čelo i brada. Krasi je kosa, ali glava služi za razmišljanje, pamćenje i za još puno toga.

Kao što sam već i naveo, glava služi za razmišljanje. Kako odrastam, sve sam pametniji. Smiješan mi je moj mali brat i ponekad ne vjerujem da sam i ja razmišljao kao on. Vjerovao sam u bajke, vile i čarobnjake. Mala djeca ne razmišljaju o opasnosti. Kada sam bio malen, i ja sam puno puta upao u probleme. Jednom sam se popeo na prozor koji je bio otvoren. Srećom, mama me spasila. Glava me izvuče iz problema kad se dobro pripremim za ispit. Svake godine razumijem i znam više. Moja glava se razvija. Glava mi omogućuje da bolje igram nogomet.

Od svoje glave želim da bude pametna i zdrava. Razvijati ću je učenjem i sportom, a i slušat ću roditelje i starije.

Tomislav Malbašić, 4. b

Katja Mačković 1. b

POŽELIO SAM ODRASTI

Poželio sam odrasti. Još davno.
Biti malen činilo se dosadnim.
Odrasli su tako lako putovali, živjeli.
U mojim očima.

Mnogo planova, hrpica problema
i veliko brdo rješenja.
Znali su sve. Tako lako bilo im je sve.
Činilo mi se.

Danas sam veći. Ne sasvim odrastao.
Ali kad se sjetim što sam želio,
poželim istog trena vratiti vrijeme,
živjeti bezbrižno,
s manje misli, briga i s manje straha.

Poželio sam odrasti.
Danas znam –
biti malen veća je fora.

Stjepan Palček, 8. a

HAIKU

golo drveće
grane šute
zima

Jona Sesar, 4. b

Sophie Krnjak Buljan 3. b

JANJE

Bilo jedno janje.
Meko, bijelo, plaho,
malo,
ali blago.

Jednog se jutra probudilo
veliko i jako,
više nije bilo plaho.

Vida Ćošić, 5. b

PUDING

Puding u rajngli se kuha,
kao i topla juha.

Dodajte mlijeka i šećera
i puding je gotov,
slasna večera.

Fin je sladak i ukusan,
stavim ga u zdjelicu ili čašu,
bolje je jesti puding
nego bljutavu kašu.

Evelin Trpković, 6. b

SREĆA

Sreća je divan osjećaj
dok piješ topli čaj
i gledaš svoj divni kraj.

Sreća je u svim bićima na svijetu,
a ne u digitalnom netu.

Sreća je kad su ljudi oko tebe
i kad paziš na druge i na sebe.

Sreća nije biti lovac
sa prljavi novac.
Sreća su ljudi
koji te vole
i kad su puna srca
koja od ljubavi bole.

Evelin Trpković, 6. b

MOJA GLAVA

Ovo je moja glava.
Jako mi je korisna.
Ona mi služi za razmišljanje, učenje i donošenje dobrih odluka i još za puno toga. Jako sam joj zahvalan jer imam sva osjetila na njoj. Ako budem razmišljao, donijet ću dobre odluke, a ako budem razmišljao o glupostima ili uopće ne budem razmišljao, onda ću donijeti loše odluke.
U glavi mi je bitan mozak. On mi je najbitniji organ u tijelu. Bez njega moje tijelo ne bi dobro funkcioniralo i ne bih mogao živjeti. Voli moje znanja i stalno je znatiželjan. U svoju glavu želim staviti još jedan čip za razmišljanje i pamćenje, a od glave želim da bude zdrava i da se nikad ne udaljava od mene. Svoju glavu želim naučiti da istražuje, proučava i nauči nove vještine.
Jednog dana glava mi je rekla da želi u budućnosti otputovati daleko među oblake da pronađe prijatelje i rekla mi je da se nikada nećemo razdvojiti i da će zauvijek biti moja glava.

Jona Sesar, 4. b

CRVENI ČAMAC

Kad je bio mlad, moj se djed vozio u njemu,
a sada je star pa se mi vozimo njime.

Crveni čamac zimi leži u snijegu i
čeka ljeto da djeca u njega sjednu.

Kada školsko zvono za kraj škole zazvoni,
brzo kod bake i djeda pa skok u njega.

Da nema crvenog čamaca, bilo bi nam jako dosadno,
svaki slobodni trenutak na Mrežnici smo s njime.

Sva djeca iz ulice u čamcu se s nama voze.
Jednom smo se zamalo prevrnuli
jer s njega skačemo u vodu.

A onda opet dođe jesen,
mi u školu, a on pod jasen.

Magdalena Ivanić, 6. b

Dalija Smriko 1. b

DVANAEST PUTNIKA

Dvanaest putnika, kao dvanaestero braće i sestara, složno sjedi u vlaku, okružuje ih žamor, obasjava čista radost.

Razgovaraju o njima važnim stvarima, kao na primjer tko će biti odgovoran za sve njih ili tko će pak pripremati hranu, ili tko će pak naći smještaj... Iako su bili složni, nisu sličili jedan drugome. Oglasi se prvi glas: „Ja, kao najstariji, moram biti odgovoran za sve vas!“ On se zvao Siječanj. Izgledao je kao odgovoran, snalažljiv i pametan dječak, a izgled nije varao.

Nato Veljača reče: „Ja ću kuhati, pa nisam badava sate i sate provodila gledajući majku kako kuha.“

Ožujak se ubaci: „Ne želim ni ja patiti zbog nekoristi, ja dobro pregovaram! U tili čas naći ću nam smještaj.“

Travanj, najjači od braće, progura se i reče: „Pamet mene baš i ne krasi, ali mišići su moji vidljivi i jasni! Teške stvari su moje!“

Svibanj leženo i bez srama svima da do znanja: „Vidim da vam rad godi, meni to nimalo ne smeta, za odmor preuzet ću brigu na se.“

Lipanj se podrugljivo nasmiješi, popravi naočale i mucati počne: „V-vidim d-da z-z-za r-računanje n-niste! Za n-novčane b-brige z-zadužite m-mene.“

Srpanj, koji zabavu nikad propustio nije, zauzme se u ime zabave: „Halo, stanite na loptu malo! Ozbiljnog li svijeta, zar zabave biti neće? Uključite i mene u ovu priču. Dosadan bi bio život da zabave nema, uz nju sve je lakše kad organiziram ja je!“

Kolovoz se sa tvrdnjom svog brata složi i odmah novo predloži: „Razuman se u svemu mora biti, previše rada i premalo zabave omjer dobar nije. Za raspored svega meni se obratite.“

Rujan, smušen, izgubljen i zalutao, upita naglas: „Ponovite mi sve opet, izgubljen sam jako. Čašu vode molim brzo, ne polako!“

Listopad, krojač u bojama jeseni, oglasi se potiho: „Hladno vam biti neće, zepsti nitko neće, zadužen ja sam za to.“

Studeni, kao majka nježan, brižan i pažljiv, dok ziba Prosinac, govori: „Za blago naše brinut ću se ja, ipak sam najmekši. U mojim rukama Prosinac će uvijek biti, lijepo ću ga i nježno uspavljivati.“

Tako dogovoriše se oni oko posla pa nastaviše graju svoju, kao prava djeca. A priča ova nema kraja, jer vrijeme nikada ne staje.

Kristijan Božek, 7. a

JESEN

Jesen je došla u moj grad
i napravila pravi dar-mar.
Vjetar je hladni zapuhao
i s grana lišće otpuhao.

Dani su nam malo kratki
ali dozrijevaju nam plodovi slatki.
Sve je tako mirno i tužno,
vrijeme je, kako se kaže, „ružno“.

Una Karabegović, 4. b

Lovro Čalaga 3. a

Raven Kordić Jureša 4. a

JESEN

Jesen je došla u moj grad
i napravila pravi dar-mar.
Vjetar je hladni zapuhao
i s grana lišće otpuhao.

Dani su nam malo kratki
ali dozrijevaju nam plodovi slatki.
Sve je tako mirno i tužno,
vrijeme je, kako se kaže, „ružno“.

Una Karabegović, 4. b

KAKO ČETVRTAK I PETAK PROVODE MENE

Četvrtkom i petkom često izmislim da me boli škola da ne idem u glavu. Dok Perem četkicu, najradije bih potrgao zube. Katkad lijeva vrata otvore krivu ruku. Kad škola dođe u mene, izvadi radnu bilježnicu i udžbenik. U osam sati jede me doručak. Na satu olovka me piše. U šahu je boravak. U petak me torba nosi doma. Kada stan dođe do mene, pitam da van izađe meni. Navečer judo trenira mene. Kad se judo vrati doma, jede večeru. Nakon toga se tuš tuširа pod mene. U devet sati krevet ide u mene.

Lovro Kokot, 3. a

Zrnca bi pijeska
iz pustinje sad pošla
na morsku plažu.

Laura Jukić, 6.a

Voda udara u kamen.
Može izdržati,
ali ne zauvijek.

Matija Kasić, 6. a

Zora sramežljiva,
ptica jutarnja pjeva.
Dan se budi.

Luka Vladislavić, 6. b

Kiša pada,
oblak plače sam -
jako je tužan.

Karla Spudić, 6. b

Zimsko jutro.
Ptica na prozoru -
čeka mrvice kruha.

Antonio Kukoleča, 6. a

Kroz šareni park
vjetar raznosi
miris proljeća.

Valentina Slavulj, 6. b

Osoba stara,
i prikraju života
razmišlja mlado.

Neo Lončarić, 6. a

Karolina Jurjević 4.a

ŠETNJA

Cvrkut ptica i sunce koje se
Prelijeva po našim licima
Smijeh mojih roditelja...

Mir... sretna sam

Šetnja...
Malena bratova ruka u mojoj
Polja crvenih makova i zelene livade

Mir... sretna sam

Šetnja...
Visoki zeleni jablani... ograda
Ne želim ići iza nje...

Mir... gubim ga

Šetnja...
Vojska bijelih križeva
Srce se steže, hladno je

Mir... izgubila sam ga

Stojimo...
Bol pritišće grudi
Suze na majčinu licu
Sjećanja naviru

Mir... želim ga

Stojimo
Zapaljena svijeća
Očev zagrljaj pruža utjehu
Molitva na usnama

Mir...

Šetnja...
Osmijeh prema nebu
Zahvalnost
Sunce miluje naša lica

Znam, to je sloboda...
Mir... sretna sam

Eva Borovička, 8. b

ZAGREB U SRCU

Zagreb ću zauvijek
smatrati svojim domom.
Čak i ako se preselim,
on je moj svakim slovom.

Kad putujem,
srce me uvijek njemu vuče.
Meni je pod Sljemenom najljepše
jer tu sam kao kod kuće.

Tu ću zauvijek ostati,
a možda i pjesnikinja postat.
Krajolik je njegov predivan,
zbilja je čaroban.

U Zagrebu sam ja,
dođi i ti!
U Zagrebu veseli su svi.

Julija Sopta, 3. b

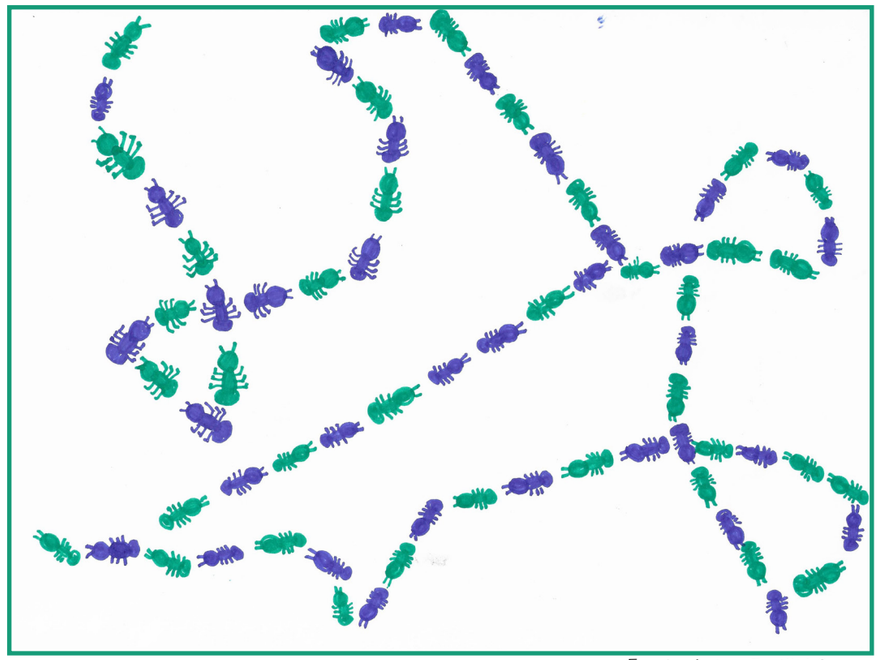

Franka Antea Zoričić 2.a

MASNA MRLJA

Masna mrlja
ljude prlja,
odjećom drlja,
gradom švrlja.

Svima smeta,
sve ometa,
ona prlja sve.

Vida Ćošić, 5. b

NAŠ PRERADOVIĆ

Kroz ta ulazna vrata,
vide se djeca vesela,
koja bi samo plesala!

Na ovome hodniku
čuje se glazba,
svaki odmor druga je skladba.

Svaka učionica
ukrašena je radovima
dječaka i djevojčica.

Naša škola
svima je nada
„Petar Preradović“
glavna je tema grada!

Tonka Periša, 4. c

ČETIRI GODINE

Ove četiri godine
bile su najbolje
s najboljom učiteljicom
našom prijateljicom.

Iz naše učionice
vide se golubice
mi ih gledamo
dok našu školsku himnu pjevamo.

Naše učiteljice
naučile su nas svašta,
i da se u nama probudi mašta.

Puno smo slikali
a i pjevali
plesali
kao pravi mali danceri!
Marijeta Jurišić Leskovar, 4.c

HAIKU PJESME

Dok je drvo u cvatu,
ptica leti
i na drvo sleti

Vita Tadić, 4. c

Kiša tiho pada
usred našeg grada
djeci najveća nada

Vita Tadić, 4. c

Morana Vukelić 3. b

GOLMAN KOJI SE NE BOJI JEDANAESTERCA

PREDSTAVLJAMO VAM TALENTIRANOG GOLMAN HRVATSKE REPREZENTACIJE DO 15 GODINA.

Što bi na početku ovog razgovora rekao o sebi?

Da se zovem sam Fran Gračanin, da imam 14 godina i da branim za NK Lokomotivu. Nogomet je moja strast, a sve više i obveza. Za pet godina vjerojatno ću igrati u Barceloni (smijeh), ali trenutačno sam još uvijek na početku svoje karijere.

Kakav je osjećaj braniti za Lokomotivu i koliko truda si uložio da bi to postigao?

Iskreno, osjećaj je neopisiv, osjećam se kao da živim svoj san. Uložio sam puno vremena i truda da bih igrao nogomet na višoj razini. Naravno, još nisam ni blizu ostvario svoj puni potencijal.

Kako si počeo igrati nogomet?

Prvi put sam ozbiljno zaigrao nogomet sa sedam godina. Počeo sam dolaziti redovno na treninge zbog dobre ekipe i zabavnog trenera. Već nakon prvog treninga znao sam da se želim posvetiti nogometu.

Pati li tvoj društveni život kako bi tijekom cijele sezone mogao igrati natjecateljski nogomet?

Mislim da se svaki sportaš treba puno toga odreći i smanjiti druženja na minimum jer je to jedini način da bi se u sportu postigli dobri rezultati.

Kako se nosiš sa pritiskom pred utakmicu, imaš li problema s time?

Osjetim pritisak prije neke važne utakmice jer se puno očekuje od mene i od moje ekipe. Ipak, za sebe mislim da se dobro nosim s pritiskom. Imam rituale prije svake utakmice koji mi pomažu da zaboravim na očekivanja i da uživam u utakmici.

Kako to da si postao golman?

Kao mali nisam volio trčati, pa sam odlučio stati na gol. Kada sam prvi put stao između vratnica, bojao sam se lopte, ali rekao sam sebi: „Nemoj odustati.“ Trener je u meni vidio talent i od tada me nije micao s gola.

Braniš li dobro jedanaesterce? Imaš li neku taktiku ili samo instinktivno odabereš stranu?

Da, vrhunski branim jedanaesterce. Prije svake utakmice analiziram jedanaesterce protivničke ekipe. I prije udarca točno znam sve o tome igraču i kako izvodi jedanaesterce.

Gdje se vidiš za deset godina?

Za deset godina vidim se kao prvog golmana A reprezentacije. Volio bih osim za reprezentaciji igrati i u nekome velikom klubu.

Razgovor vodio: David Grabež, 8. b

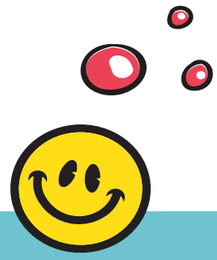

I DJEVOJKE SE HRVAJU

Je li hrvanje samo za dječake ili se i djevojčice mogu baviti ovim borilačkim sportom? Karla je dokaz da mogu.

Hrvanje je borilačka vještina, ali i standardni olimpijski sport. To je jedan od najstarijih sportova, nastao je još u doba stare Grčke. U hrvanju je cilj srušiti ili baciti protivnika na tlo snagom svojih mišića i tehnikom poteza (bez udaraca). Ja treniram hrvanje jer želim naučiti nešto novo i poznavati neku borilačku vještinu. U hrvanju se pojavljuju i elementi gimnastike, što me je također privuklo hrvanju. Osim toga u hrvanju je jako bitna kondicija, jer u ringu se boriš dvije minute bez prestanka. Izgleda lako, ali ustvari nije. Prvo što se uči su padovi, odnosno kako amortizirati udarac, a pad se ublažava udarcem o strunjaču. Padovi se uče kako se ne bismo ozlijedili tijekom borbe i kako ne bismo pali na leđa, jer se tako direktno gube bodovi.
Dugo se mislilo, a neki tako misle i danas, da je hrvanje isključivo muški sport. Od prije nekoliko godina sve više i više žena i djevojčica trenira hrvanje. Što ja o tome mislim? Mislim da ne postoji muški ili ženski sport. Važno je voljeti ono što radiš i biti ustrajan u tome. Na hrvanje idem s veseljem i dobrom voljom, a takva se i vraćam kući. Zašto je to tako? Znam da ću naučiti nešto novo, a odličan je osjećaj kada u nečemu uspiješ. Isto tako dobro je da ponekad sve ne uspijem isprve, jer onda pred sobom imam novi izazov za idući trening.

Karla Strinić 5.b

VICEPRVACI ZAGREBA U GRANIČARU

> Naša škola jedina je škola koja se plasirala na završni turnir na sva četiri spomenuta natjecanja.

Učenice i učenici 3. i 4. razreda naše škole sudjelovali su na prvenstvu Grada Zagreba u graničaru. Ovo je bilo treće prvenstvo Grada u graničaru, koje se uspjelo odigrati do kraja. Podsjetimo, prvo prvenstvo Zagreba u graničaru održalo se u školskoj godini 2019/2020, ali je zbog lockdowna prekinuto u trenutku kada su četiri najbolje ekipe trebale igrati na završ-nom turniru. U školskoj godini 2021./2022., naša škola osvojila je 1. mjesto. Prošle školske godine osvojili smo 2. mjesto. Naša škola jedina je škola koja se plasirala na završni turnir na sva četiri spomenuta natjecanja.

Graničar je vrlo dinamična ekipna igra koja se može igrati u više različitih varijanti (na ispa-danje, na bodove, na vraćanje u polje, s dvije i više lopti...).

- Na školskom prvenstvu igra se na bodove, do 15 postignutih poena ili 9 minuta, na dva dobivena seta.
- U svakoj ekipi u po-lju su četiri djevojčice i četiri dječaka, a na granici je jedan set djevojčica, a drugi set dječak.
- Ove školske godine natjecanja su održana u dvorani Ugostiteljsko-turističkog učilišta i dvo-rani područne škole Pongračevo, subotama, tijekom veljače, ožujka i travnja, a sudjelovale su 42 školske ekipe. Naša ekipa je sa četiri pobjede i jednim porazom osvojila 2. mjesto na prvenstvu. Pobjede su ostvarene protiv OŠ Malešnica 2:0, OŠ Braće Radić 2:1, OŠ Antuna Gustava Matoša 2:0 i u polufinalu protiv OŠ Otona Ivekovića 2:0. U finalu nam je nedosta-jalo snage protiv izvrsne ekipe iz OŠ Alojzija Stepinca, te smo poraženi s 2:0.
- Za ovaj odličan rezultat sudionici su nagrađeni zajedničkim odlaskom u Cineplexx na škol-sku projekciju filma Imaginarni prijatelji.
- Ovaj sjajan rezultat ostvarili su: Eva Končić, Tonka Periša, Marijeta Jurišić Leskovar, Lucija Hrgić, Karolina Jurjević, Anja Zaborac, Fran Modrić, Roko Matas, Karlo Matas, Pjero Voj-niković Kalauz, Jakov Popić, Tomislav Malbašić i Natko Cuculić pod vodstvom profesora Juraja Horžića.

Dosadašnja prvenstva Zagreba u graničaru i rezultat naših učenika:

Školska godina	Rezultat naših učenika
2019./2020.	Polufinale (zbog lockdowna natjecanje je prekinuto)
2021./2022.	1. mjesto
2022./2023.	2. mjesto
2023./2024.	2. mjesto

SCHOOL

I wake up at 7 o'clock
My alarm is singing Hickory Dickoriy Dock!
Then I got to go to school.
I have breakfast at eight
Because I'm always late!
My teacher says I'm lazy and I don't wake up,
But that morning i spilled my cup.
That is a lie and it is not true
But Ido hve problems wakingup too!
Homework is easyy a page ot two,
Then I play with my dog Lulu.
She is lazy too,
She won't play fetch
Because she is sleeping...
On you!

Julia Sopta, 3. b

HIPPO 2024 - 12TH INTERNATIONAL ENGLISH LANGUAGE OLYMPIAD
ENGLISH WITHOUT BORDERS

Learning is a journey. This year the road to knowledge has taken some of our school's most talented pupils fifth-grader Nela Matovina and sixth-graders Frane Pulić and Katarina Žilavčić to the regional level of the 12th International English Language OLypiad - HIPPO 2024, which took place in Venice from 21st to 23rd May.
This estimeed competition promotes English language, challenges students around the globe to compete in English language knowledge, and improves the co-operation between teachers.

Teachers: Josipa Živković and Vinka Zgrablić

Here are some of our contestants' impressions.

"When I received the results of the national competition, I was very happy. I did not expect to pass the regional level and go to the competition in Italy.
While we were waiting to enter the classroom where we were going to write the test, I was nervous. I didn't know everything at the test, but that didn't matter. Getting through to the regional competition was enough of a success for me. Next year I hope to apply to Hippo again and have even better results.

Katarina Žilavčić, 6. a

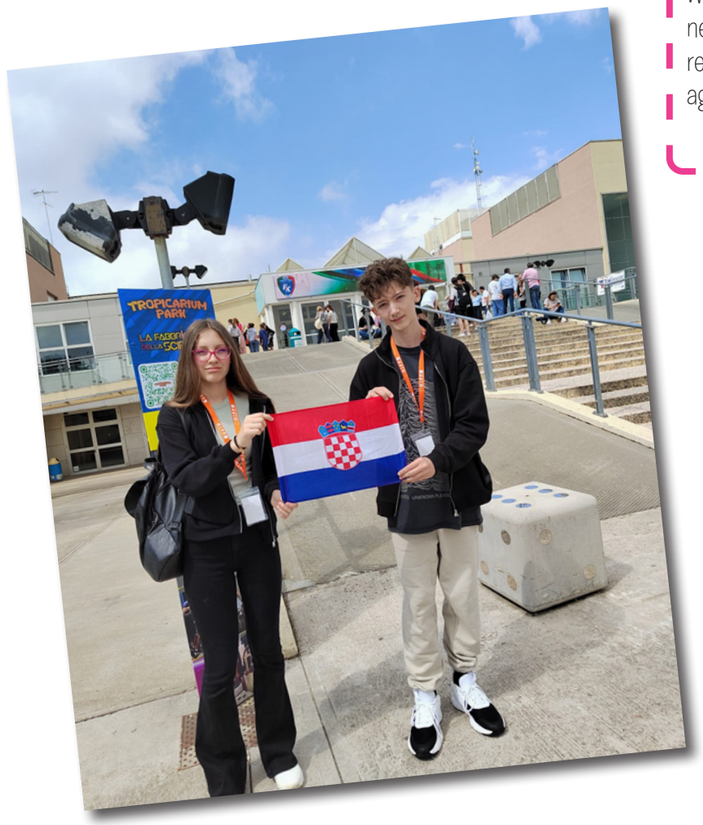

The experience was really great. I met some new people from around the world. Venice is a beautiful city. I would definitely want to experience it again.

Nela Matovina, 5. a

The time I spent in Italy was really fun. The trip was also good but I nearly fell asleep multiple times during the ride. There were few cultural shocks I experienced during my stay in Italy, one of them was the shock I felt when the dinner arrived, the portions were much bigger than expected. I am proud of our achievements and wish to experience it again next year.

Frane Pulić, 6. b

REISE NACH ÖSTERREICH

(EIN KLEINER BERICHT DER SCHÜLER ÜBER DIE KLASSENFAHRT IN KLAGENFURT)

Schüler der 7. und der 8. Klassen unserer Schule sind Ende April nach Österreich gereist. Sie haben Affenberg, Minimundus und die Stadt Klafgenfurt besucht.
Die Fahrt nach Klagenfurt war sehr toll. Zuerst waren wir am Affenberg, wo Japanmakaken leben. Die Affen sind gesprungen, gelaufen, geschwommen. Sie haben nach dem Futter gesucht. Das war sehr lustig und interessant. Die Tiere sind so süß.
Minimundus ist wie eine kleine Welt. Alle Modelle sehen so realistisch aus. Da sind Miniaturen aus der ganzen Welt – Kroatien, Italien, Griechenland, Spanien… Wir haben eine schnelle Weltreise gemacht und es war wirklich toll.
Klagenfurt ist eine kleine und sehr schöne Stadt am Wörthersee. Dort haben wir einen Stadtrundgang gemacht. Neuer Platz ist der zentrale Stadtplatz mit dem Lindwurm bzw. dem Drachen in der Mitte als einem Wahrzeichen der Stadt. Noch ein Wahrzeichen der Stadt ist der kleine Zwerg Mandl in der Altstadt. Wir haben interessante Geschichten über die Entstehung der Stadt gehört.
Die Reise nach Klagenfurt war für uns eine sehr schöne und interessante Erfahrung. Wir haben so viel gesehen, gehört und gelernt. Wir hatten dabei auch viel Spaß!

Kommentare der Schüler:

Affenberg gefällt mir am besten. Für mich war am besten, wenn wir alleine in der Stadt waren.

Jakov

Klagenfurt gefällt mir am besten. Es war schön und interessant. Minimundus war toll und hat viele Miniaturen. Affenberg hat viele Affen und war interessant.

Lara

Am besten gefällt mir die Rutschbahn in Minimundus.

Matijas

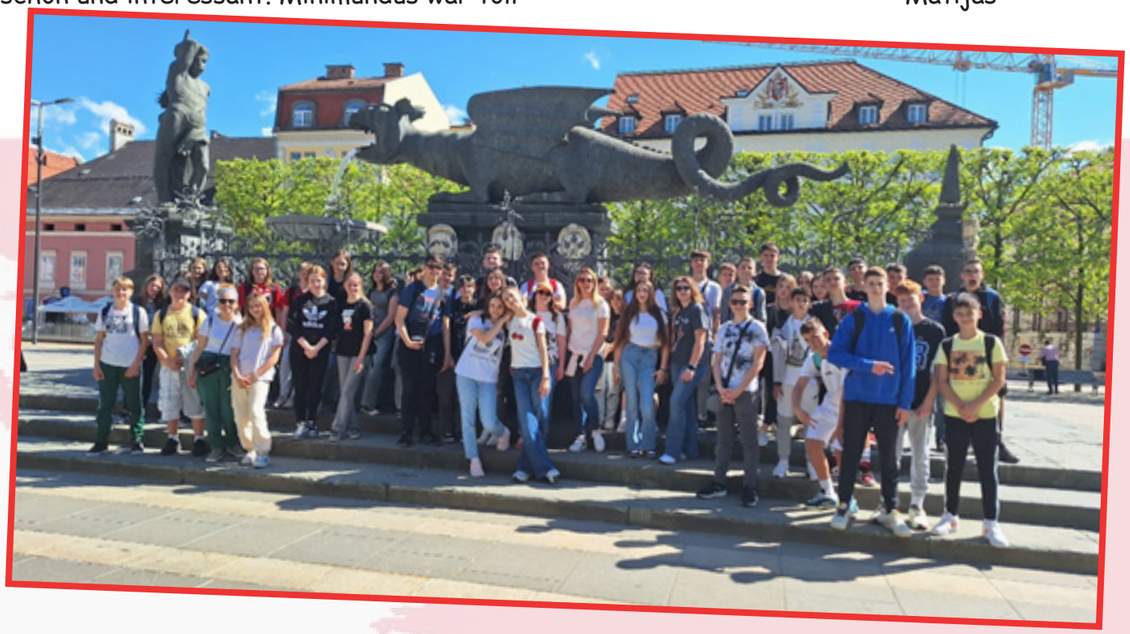

In Klagenfurt war es sehr toll und interessant. Minimundus und Affenberg gefallen mir am besten. Freizeit in der Stadt war sehr toll und super.

Damir

In Klagenfurt war es sehr toll. Minimundus war am besten. Fußball und das Auto in Minimundus waren super toll.

Bruno

Affenberg gefällt mir am besten. Wir haben viele interessante Sachen über Affen erfahren. Minimundus gefällt mir auch sehr gut. So viele Miniaturen…

Lana

Es war super in Klagenfurt. Minimundus und Affenberg waren toll und sie gefallen mir am besten. Der Spaziergang durch Klagenfurt war interessant und das Einkaufszentrum war cool.

Matija

Affenberg und Minimundus gefallen mir am besten. Es war sehr schön. Affenberg war interessant und ruhig. Alles war gut und interessant.

Santi

Das Einkaufszentrum und Minimundus waren am besten. Affenberg war am schönsten. Die Menschen sind nett. Ich hoffe, nächstes Jahr machen wir wieder einen solchen Ausflug.

Luka i Jakov

Wir waren am Affenberg und in Minimundus und sie gefallen mir sehr. Die Stadt Klagenfurt ist sehr cool, aber nicht cooler als Affenberg.

Kristijan

Die Stadt Klagenfurt gefällt mir am besten. Sie ist sehr schön. Dort kann man spazieren oder in den Geschäften coole Sachen einkaufen. Ich finde die Affen interessant. Sie sind nicht doof und sie essen gern und viel. Minimundus ist cool und hat viele interessante Miniaturen. Der Eiffelturm gefällt mir am besten. Die Reise war nicht langweilig.

Maja

LOGIČKA ZAGONETKA

izradila: Vida Crnković 8. B

KONCERT

Luka, Tea, Petra, Marina, Andrej, Iva i Fran uče svirati klaviri u glazbenoj školi. Na kraju školske godine održat će se koncert pa je svatko od njih odlučio odsvirati neku skladbu. Pokušaj riješiti zagonetku i utvrditi po kojem redoslijedu će svirati.

- **Tea želi što prije odsvirati te će svirati prije Marine koja je odmah nakon nje.**
- **Iva će svirati prije Luke.**
- **Andrej nije išao prvi jer se previše boji nastupa.**
- **Fran ne svira treći i šesti.**
- **Iva će svirati nakon Frana.**
- **Luka će svirati zadnji.**
- **Petra će svirati između Andreja i Frana.**
- **Marina će svirati druga.**

	Luka	*Tea*	*Petra*	*Marina*	*Andrej*	*Iva*	*Fran*
prvi							
drugi							
treći							
četvrti							
peti							
šesti							
sedmi							

1.Tea, 2.Marina, 3.Andrej, 4.Petra, 5.Fran, 6.Iva, 7.Luka

SAMEN SVATOVA

Luka Lupić
6.a

PORTUGAL

Petra Zoričić